

FLICKAN FRÅN BRUNNEN

Copyright © Nina och Willem Källmodin 2026

Omslag: Mystical Garden Design, Niklas Lindblad

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2026

Box 3159, 103 63 Stockholm

info@bonniercarlsen.se

www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-577-6

Tryck: ScandBook AB, EU 2026

Tryckning 1

FLICKAN FRÅN BRUNNEN

Nina & Willem Källmodin

**BONNIER
CARLSEN**

Kapitel 1

SNÖN VRÄKTE NER KVÄLLEN då Leila skulle komma, jag trodde att det var därför hon var sen. Hela jullovet fram till dess hade det varit strålande sol.

– Har hon inte hört av sig än? undrade Alve och pausade serien som han tittade på.

Egentligen tittade vi båda två, men min blick vandrade hela tiden från datorskärmen till mobilen, vidare till det vita virvlet utanför fönstret och tillbaka igen. Mobilen förblev tyst. När jag provade att ringa kom jag direkt till telefonsvararen. Leilas mamma skulle ha släppt av henne hos mig för nästan två timmar sedan. Men jag gillade ändå inte tonen i Alves fråga. Det var som om han redan bestämt sig för att inte gilla Leila, trots att de inte ens hade träffats. Fast förmodligen var det exakt det som var problemet: Att jag fått en kompis på skrivträffen i höstas som var någon annan än Alve själv.

– Tova, har du hört något?

Mamma ropade uppför trappan. Jag himlade med ögonen.

– Inte än, ropade jag tillbaka.

Jag lyfte mobilen för att försöka ringa igen. I samma stund satte min ringsignal igång. *Leila* lyste det på skärmen. Tack och lov.

– Var är du?

– Vi är vilse, flämtade hon. Gps:en la av, sedan stannade bilen och nu vägrar den att starta. Åh fy, vad kallt det är.

Kapitel 2

– MEN SHIT, LEILA!

Jag hörde mamma komma rusande uppför trappan.

– Det fanns ingen täckning heller, så jag fick gå en bit från bilen. Det är inga hus här, bara åkrar, sa Leila i mitt öra samtidigt som mamma kom in i mitt rum och undrade vad som hänt.

Jag höll upp ett finger för munnen så att mamma skulle vara tyst.

– Vi körde i alla fall förbi en skylt med namnet på byn, så vi kan inte vara så långt borta. Vänta, jag ska kolla kartan i mobilen.

– Skicka en pin, sa jag ivrigt. Så kommer vi och hämtar dig.

Det plingade till i mobilen och en kartbild dök upp. Jag visade den för mamma som kisade en stund mot skärmen innan hon nickade.

– Jag vet var de är. De måste ha hamnat lite fel och kört genom skogen vid Bergmo istället för stora

vägen. Säkert gps:en som lurat dem.

Vi drog på oss både täckbyxor och balaklavor innan vi gav oss ut, som tre mumier tryckte vi in oss i mammas bil. Den slirade lite i protest mot att ta sig fram på den igensnöade infarten innan däckerna fick grepp ute på vägen.

I strålkastarljuset var snöflingorna som en vit vägg framför oss och mamma körde långsamt genom byn. Vi passerade några ensamma hus och där, vid vägkanten, stod en svart skugga och viftade lätt hysteriskt. Så fort mamma stannat tumlade en blöt och kall Leila in i bilen.

Mamma krypkörde längs vägen medan Leila försökte förklara exakt var de fått stopp på bilen. Gatlamporna hade upphört för längesedan och det var bara åkrar och skog runt omkring oss.

– Där! utropade Leila, som hängde fram mellan sätena och spanade.

Vi stannade vid den enda infart som fanns längs den här ödsliga vägen. Allas blickar drogs mot den långa, mörka allén som sträckte sig från vägkanten och upp mot skogen. Snötyngda träd på varsin sida av en helt igensnöad infart bakom en enorm grind av järn som stod aningen på glänt. Huset – Villa Bergmo – som låg längst uppe i skogsbrynet gick inte ens att

skymta genom den virvlande snön. Jag spratt till när det knackade på rutan.

– Hoppa in, mimade mamma och gjorde en gest med tummen mot baksätet.

En vindil av kall luft och snö drog in i bilen när Leilas mamma klev in. Leila hamnade inklämd mellan henne och Alve.

– Det är jag som är Soraya, sa hon. Hu, vilket ruskväder! Inte hade jag trott att det skulle vara så mycket av ett äventyr att skjutsa Leila till er.

– Du får gärna sova kvar i natt så kan vi ringa verkstaden imorgon, sa mamma.

– Nej, nej, inget besvär för min skull. Det räcker om du skjutsar mig till stationen. Jag ringer bärgare imorgon, om ni kan möta upp dem och ge dem bilnyckeln så vore jag tacksam.

Utan att vänta på svar räckte hon över bilnyckeln till Leila.

– Det kanske ni ungdomar kan ordna med? sa hon och la kärleksfullt sin hand på sin dotters.

Mamma backade försiktigt in på infarten till Villa Bergmo för att vända.

Någon gång när jag var yngre hade vi gjort en avstickare på en skidutflykt och åkt över skaren ända fram till det ståtliga huset. Det var första och enda

gången jag varit så nära. Trots att träfasaden var alldeles grå av ålder var villan imponerande, stor och med massor av snickarglädje kring den tjusiga glasverandan. På ena sidan hade det funnits välvda, målade fönster med blomrankor. Det var som ett riktigt sagohus. Ändå hade det stått tomt och övergivet så länge jag kunde minnas. Jag hade frågat mamma om vi inte kunde gå in i det – det stod ju bara tomt – men mamma hade protesterat och sagt att det ändå skulle räknas som inbrott.

Nu kastade jag en sista blick över axeln och uppför allén innan mamma slirade ut på vägen igen. Så hajade jag till. Mitt i allt det vita tyckte jag att det lyste långt däruppe i skogen. Som om någon tänd en lampa i Villa Bergmo.

Kapitel 3

I ALLA ÅR HADE det varit jag och min jämnåriga kusin Alve. Jag var bara fyra månader när han föddes och kunde inte minnas en tid i mitt liv utan honom.

Leila hade jag bara känt i två månader. Vi hade träffats på biblioteket inne i stan när de ordnade en skrivträff, och jag har nog aldrig varit så nervös som jag var när jag klev in i det där rummet med min dator under armen. Jag gör egentligen inte sådant – går på grejer ensam. Men jag ville så gärna eftersom jag älskar att skriva berättelser och inte känner någon annan som gör det.

När jag tog en ledig plats vid bordet satt Leila bredvid med en jättefin anteckningsbok framför sig och sa: ”Hej, vad skriver du på?” som den självklaraste saken i världen. Efter det hade vi skickat texter till varandra flera gånger i veckan och hörts varje dag. Fast vi kände inte varandra jättebra. Mitt hjärta fladdrade nervöst till när jag såg hur Leilas blick vandrade över

mitt rum. Tapeterna som jag valt när jag var sex år, med pandor på. Den nersuttna soffan som mamma fyndat på loppis.

– Vad mysigt du har det, sa hon och jag blinkade till. Skojade hon?

– Så det känns ok att stanna här då? sa jag.

– Ja, såklart. Du måste visa mig allt som finns att se häromkring, sa hon.

– Det borde ju gå rätt snabbt, så vad vill du göra de andra dagarna? sa Alve och så började de skratta båda två.

Det fick mig att slappna av. Jag kände mig med ens både varm och trygg, inklämd i soffan mellan mina båda vänner.

– Första uppdraget är i alla fall att få hem din mammas bil, sa jag. Märkte ni förresten att det såg ut som om det lyste uppe i villan?

Bara Alve reagerade, vilket inte var så konstigt eftersom Leila knappast kände till ett gammalt ödehus i en by där hon aldrig satt sin fot förut.

– I Villa Bergmo? Du skojar! Det måste vara mössen som har fest i så fall, det har väl inte varit en människa där på årtal, sa han.

– Det ligger ett jättefint gammalt hus i slutet av allén, precis där ni körde fast, förklarade jag.

– Aha, då fattar jag. Vi såg inte så mycket i mörkret. Och vi körde aldrig fast. Det var elen i bilen som bara dog. Först gps:en och sedan lamporna och allting. Det var omöjligt att få igång den igen.

– Säkert mössen som gjort en avstickare från festen för att gnaga av en kabel eller två, skojade Alve och fick Leila att skratta igen.

Jag fnittrade också, inte för att det han sa var så himla kul utan för att spänningen släppte. I flera dagar hade jag försökt föreställa mig det första mötet mellan Leila och Alve. Nu fattade jag inte vad jag varit så orolig för. De två skulle såklart komma överens hur bra som helst.

Resten av kvällen kollade vi favoritbloopers och skrattade så att vi låg i en enda stor hög på soffan, ända tills mamma kom upp och sa att även om det fortfarande var jullov vore det bra om vi sov litegrann. Hon hjälpte oss att dra ut bäddsoffan. Det var inte förrän vi gjort det som jag märkte hur Alve kastade en blick på den och sedan på Leila.

Alve sov över här så ofta att han hade kvar sina sängkläder i utdragsbädden, men nu hade mamma plockat fram ett nytt påslakan och örngott för att bädda rent till Leila. Det kändes som om Alve tyckte att vi städade ut honom, precis som vi gjort med granen

strax efter julafton. När jag följde Alve ner till dörren var han ovanligt dämpad. Han mumlade hej då och försvann sedan ut i snöfallet med slokande axlar.

– Vi ses imorgon, skitunge! ropade jag, som vi alltid gjorde.

Men vinden slukade mina ord långt innan de nådde honom.

Kapitel 4

NÄR JAG KOM TILLBAKA till mitt rum kändes stämningen annorlunda nu när Alve försvunnit. Leila hade lagt kudden på fel sida av bäddsoffan, närmast fönstret istället för mot min säng. På skrivbordsstolen låg en mobil och ett par hörlurar som inte funnits där nyss. Det till och med luktade annorlunda än det brukade. Jag var inte van vid att ha någon annan här än Alve.

Visserligen hade jag och Leila skrivit med varandra varje dag, men det var inte samma sak. Inuti huvudet testade jag olika saker att säga, men allt lät konstigt och stelt.

– Du, hur gick det förresten med draken? frågade jag till slut.

– Jag tänker att den ska få dyka upp utanför tjejens skola, sa Leila och tittade upp från väskan hon rotade i.

Medan jag gillade att hitta på berättelser om helt vardagliga grejer så skrev Leila fantastiska historier

om magiska världar med drakar och onda trollkarlar. En del av det som hon skickat till mig var ganska läskigt.

– Jag skulle bli skiträdd om jag kom ut på skolgården och det satt en eldsprutande drake där, sa jag.

Leila skrattade till.

– Ja, vem skulle inte det? sa hon och frustade ut ett fniss genom näsan. Dagens understatement.

– Äh!

Jag knuffade till henne så att hon välte omkull i sängen. Hon tog genast tag i kudden och bankade den i huvudet på mig.

Plötsligt var det inte alls svårt att prata. När vi släckt lampan och krupit ner i våra sängar låg vi i mörkret och viskade en lång stund. Vi hade så mycket att berätta för varandra att jag glömde bort tiden. Jag glömde till och med bort hur ensam och övergiven Alve sett ut när han gått hemåt tidigare på kvällen.

Kapitel 5

NÄSTA DAG VAKNADE JAG och Leila av att det plingade till i hennes mobil.

– Det var mamma, sa Leila och gnuggade sig i ögonen. Bärgaren är på väg, så vi får skynda oss dit med bilnyckeln.

När vi kom ner i köket satt mamma och läste tidningen. Ute hade vädret stillnat. Ett alldeles nytt snötäcke låg över vägarna där de inte hunnit ploga ännu.

– Jag undrade just om ni skulle komma upp före lunch, sa hon och log. Jag åker strax till jobbet men vi ses ikväll.

Vi tog oss ett par mackor innan vi gick bort för att hämta upp Alve. Han bodde längre ner på samma gata som jag, i området som fortfarande kallades nybygget trots att det stått där sedan 1970-talet. Vi såg honom vinka genom fönstret till tegelvillan där han måste ha hållit utkik, för bara minuter senare

kom han nerrusande för yttertrappan, fullt påklädd. Han verkade precis som vanligt, inte ett dugg ledsen. När Leila klagade över att hon sovit så dåligt för att jag pratat halva natten skrattade han bara. Som om han inte alls brydde sig om att det var han och jag som brukade ligga vakna och viska med varandra.

Vägen till Villa Bergmo kändes lång, fast det inte tog mer än en kvart att gå. Det var nog för att det var så ödsligt runt oss.

Nu när vädret var klart syntes Villa Bergmo tydligt i slutet av allén. Huset såg lika övergivet ut som alltid. Blåsten igår kväll hade fått snön att driva över infarten och samlas i små toppar på ena sidan. På den andra kanten var det nästan barmark. Fruset grus och istäckta grästuvor stack upp på sina ställen. Vi stod tysta och såg upp längs allén ända tills bärgningsbilen kom. Den körde in till vägkanten framför Sorayas bil.

Bärgaren surrade fast bilen innan han försvann upp i förarhytten med en vinkning mot oss. Motorn på bärgningsbilen hostade till, men den startade inte. Tystnad, sedan hackande läten från motorn, som fortfarande inte kom igång.

– Vad gör man om bärgningsbilar måste bärgas? sa Alve och tittade på mig och Leila med en blandning av nyfikenhet och förskräckelse i blicken.

I samma stund dundrade bärgningsbilen igång och svängde ut på vägen med Sorayas bil som en svart skalbagge på ryggen.

– Då så, sa Leila och nickade mot allén. Ska vi gå upp och kolla?

– Vad då, vid Villa Bergmo? sa jag.

– Ja, klart vi ska! sa Alve som fått något lysande i blicken.

– Klart vi ska, ekade Leila och puffade till mig.

Utan att vänta på svar gick hon in genom grinden och fortsatte uppför allén. Vinden hade blåst bort snön från alla trädgrenar, nu såg de ut som svarta skelett-
armar som sträckte sig efter henne. Jag rös till. Varför tänkte jag så konstigt? Jag hade väl aldrig varit rädd för Villa Bergmo förut.

Ändå kändes det som att jag passerade en gräns som jag skulle få ångra när jag la min vantklädda hand på smidesgrinden och sköt upp den en bit till, så att jag slapp kliva över snödrivan vid grindstolpen. Gångjärnen gnisslade motvilligt.

Jag borde ha tagit det som en varning.

Kapitel 6

HUSET SÅG UT NÄSTAN exakt som jag mindes det, förutom att färgen tycktes ha flagnat ännu lite mer. Den stora glasverandan blickade ner på oss, med fler små spröjsade fönster än vad som gick att räkna. Ovanpå den fanns en stor balkong med utsikt över åkrarna. Yttertrappan var täckt av samma orörda snötäcke som resten av gården.

Jag vände mig om och tittade på de tre raderna av fotspår som vi lämnat hela vägen upp. Om någon kom förbi nere på vägen skulle det vara lätt att se att flera personer gått upp till Villa Bergmo. Men till och med mamma hade ju tagit med mig till gården en gång. Så länge vi höll oss utomhus och bara tittade kunde det knappast göra någon skada. Ingen hade ju bott här så länge jag hade levt i alla fall.

Så kom jag att tänka på lampan igen. Kunde det ha varit lyset på mammas bil som blänkt till när hon vände? Eller hade verkligen någon tänt en lampa inne

i Villa Bergmo? Med ens kände jag mig olustig till mods. Det kanske faktiskt bodde någon här utan att vi visste om det. De kanske bara inte hade hunnit skotta än. I så fall klampade vi just nu runt på deras gård. Leila hade redan försvunnit bakom knuten så jag följde efter. När jag rundade hörnet syntes de målade glasrutorna jag så väl kom ihåg från skidturen. De var till och med vackrare än jag mindes det, med klara färger i slingrande blommönster.

– Wow, sa Alve som dök upp intill mig. Jag har aldrig sett huset från det här hållet.

Han gick fram, klev upp på en sten som stack ut lite från grunden och tryckte ansiktet mot fönstret, kupade händerna runt ögonen och försökte se in.

– Det är typ ett bibliotek eller något. Massa hyllor och ett stort skrivbord.

Jag klämde mig in bredvid Alve, hävde mig upp på tårna för att komma tillräckligt högt upp. Först såg jag bara min egen spegelbild men så tonade rummet innanför fram. Alve hade rätt. Det såg verkligen ut som ett bibliotek, ett väldigt gammalt. Det stod till och med en stege lutad mot en av de mörka hyllorna, om man behövde nå de översta hyllorna. Alla böcker verkade vara inbundna i skinn eller mörkt tyg. Mitt i rummet, med ryggen vänd mot oss, stod en skriv-

bordsstol som var så enorm att den mer liknade en fåtölj och ett skrivbord som matchade i storlek.

– Skrivbordet är lika stort som min säng, viskade jag och Alve skrattade tyst intill mig.

När jag vände på huvudet såg jag att Leila stod och tittade in genom ett av de målade fönstren på baksidan och när våra blickar möttes tvärs över rummet vinkade hon. Hon pekade på något i rummet och jag tryckte kinden mot rutan för att kunna se så långt åt vänster som möjligt. Jag fattade inte vad det var hon ville att jag skulle se. Det fanns ännu fler bokhyllor där, och en hög pardörr som troligen ledde till hallen. Dörrarna stod en aning på glänt, det gick att se litegrann av golvet där utanför och en svart smideslampa med frostade glaspaneler som hängde i taket. Eftersom biblioteket var så mörkt syntes det tydligt hur skenet från lampan föll in på golvet.

Jag stelnade till och höll nästan på att tappa balansen. Hallampan lyste.

Snabbt klev jag ner. En träflisa från väggen slet upp en reva genom vanten och ända in till fingret. Det sved till rejält men jag hade inte tid att titta på det nu.

– Vi måste bort, väste jag till Alve och försökte se var Leila var.

När jag kom till baksidan var hon inte kvar.

Då hördes röster från framsidan.
Med bultande hjärta gick jag ditåt.